

Su gimtadieniu, Lietuva!

Tebūna mummyse pagarba kiekvienai tautai, kiekvienam žmogui. Bet lenkiuosi pirmiausia žemei, savai sodybai, savo kultūros paminklams. Mokame svetimų kalbų, bet pirmiausia neturime pamiršti – savosios, savų dainų ir giesmių. Pasaulis platus, šiandien kiekvienas jo kampelis kam nors brangus, bet sava Tėvynė – visada brangiausia, o ir sutinkame daug naujų žmonių, įsigyjame naujų gerų draugų, o širdis tepriklauso kamienui, iš kurio išaugome...

Tėvynė man yra ta žemė, kurioje aš užaugau, gimiau, kur pirma kartą pradėjau vaikščioti, kalbėti.

Tėvynė man yra ta vieta, kur aš jaučiuosi tikruose namuose ir visus pažįstu.

Tėvynė man yra mano namai, kurių aš tikai nenorėčiau palikti.

Šiandien yra žmonių, kurie nebegali išgyventi savo Tėvynėje ir yra priversti ją palikti (emigruoti). Daugelis žmonių sako, kad jei emigruoji, vadinasi, išduodi Tėvynę. Su šituo teiginiu nesutinku. Manau, žmonės emigruoja todėl, kad jiems nėra kito pasirinkimo.

Mes grįžtame į Lietuvą, nors ir esame emigravę, nes širdyje turime tik vieną tėvynę, kurioje gimėme ir užaugome.

Pirmoji išėivijos banga buvo cariniais laikais. Tada emigravę žmonės nebuvo labai išsilavinę, bet jie pastatė lietuviškas bažnyčias, įsteigė lietuviškas mokyklas, įkūrė lietuvišką spaudą. Daugelis jų net neišmoko anglų kalbos. Vėliau kilo antroji banga, vadinamieji „Dievo Paukšteliai – DP“. Jie iš Lietuvos pasitraukė 1944–1945 m., bėgdami nuo komunizmo grėsmės. Ši banga pasižymėjo daugiausia išsilavinusiais žmonėmis. Jiems buvo taip pat labai svarbu likti lietuviais. Todėl tėvai labai stengėsi vaikus išmokyti lietuviško rašto ir kalbos.

Po 1990 m. Lietuvos Nepriklausomybės atstatymo pasipylė nauja, trečioji, emigrantų banga, kuri tęsiasi iki šiandien. Iš šios grupės migrantų jau tik kai kuriems visuomenės, tautos interesai svarbesni už asmeninius, atitolstama nuo praeities. O žmogus be praeities, be šaknų labai silpnas. Juk stiprybė – iš protėvių.

Tai įpareigoja pateisinti savo kilnę ir nesumenkinti jų palikimo. Tokie migrantai širdyje išsaugo patriotizmą ir ištikimybę Lietuvai, jos kultūrai. Jie daug nuveikia, saugodami ir puoselėdami lietuviybę. Jie siekia, kad veiktų lietuviškos mokyklos, kad pamaldos bažnyčiose vyktų lietuvių kalba, kad gyvuotų lietuviška spauda, lietuviškas žodis.

Esu laiminga, kad Dievas leido man susipažinti su daugybe išmintingų, turinčių idėjų ir idealizmo žmonių, kurių pavyzdžiu galėjau sekti ir tobulėti. Jeigu vaikščiodama užatlatės gamtoje galiu apkabinti išsišakojusį beržą, ar priglusti prie iškerojusios eglės, paglostyti dangun besistiebiančią pušį, pasijuntu, tarsi būčiau savo miške, gimtinėje, kaip prieš daugelį metų, kada klaidžiodavau po samanas ir braidydavau po uogienojus Lietuvoje.

Lietuva lietuviams. Ką reiškia būti lietuviu? Ar tai tik kraujas? Šiandien turime išdrįsti praplėsti Lietuvos bei lietuviškumo ribas savo galvose ir širdyse. Lietuviai išeivijoje yra gyvas liudijimas, kad gyva yra Lietuvos mintis, čia žmonės gyvena Lietuvos idėja, dėl jos aukoja savo laiką, finansus, talentus. Mes, lietuviai, gyvename vienijami bendrų tikslų, interesų plėtoti lietuviybę, dirbti Lietuvos labui. Mokykimės gyventi vilties ir dėkingumo dvasia... Tau Lietuva svarbi, o Lietuvai svarbus kiekvienas. Parodykime, kad ir toli nuo Lietuvos esame jos dalis. Graži ta mūsų Tėvynė. Lai lietuviybės ugnis amžinai liepsnoja, kviesdama mus nenuilstamai puoselėti lietuvišką paveldą.

Dažnai kalbama, kad „vaikai - Lietuvos ateitis“, bet ar pakankamai daroma, kad ištis Lietuvoje užaugtų savarankiškai mąstanti karta, puoselėjanti pilietines, tautines ir dvasines vertybes, nebesijaučianti atskirta?

Lygiai prieš 112 metų, 1905-ųjų birželio 6 d., pirmą kartą viešai nuskambėjo Vinco Kudirkos „Tautiška giesmė“. Ji buvo atlikta Vilniaus miesto teatre surengtame lietuvių vakare. J. Jablonskio žodžiais, „maža garbė svetimomis kalbomis kalbėti, didi gėda savosios gerai nemokėti“. Ar tikrai gerai mokame gimtąją kalbą?

Esu įsitikinusi, kad tik gerbdami savo tautos istorinę atmintį - žmones, dirbusius ir daug nuveikusius lietuvių tautinės kultūros ir švietimo srityje - kuriame savo kartos ateitį.

Pasaulis platus ir kiekvienas kampelis kam nors brangus, sava Tėvynė - visada brangiausia. Neabejoju, visi sutinkame daug naujų žmonių, turime gerų draugų, bet širdis tepriklauso kamienui, iš kurio išaugome... Esame viena tauta, viena

žemė, viena Lietuva. Iš dainos žodžių neišmes: „...Dieviškai gera, kai užmirštas savas sugrįžta“...

Geltona - tai Lietuvos saulė,

Žalia - tai mūsų gamta,

Raudona - tai mūsų kraujas ir meilė širdyse Lietuvai!

Irena Nakienė-Valys

Vudstokas, JAV

pasauliolietuvis.lt